

УПРКОС ВУЧИЋЕВИМ ПРИТИСЦИМА, ЗАСТРАШИВАЊУ И ПОТПУНОЈ ДОМИНАЦИЈИ У СВИМ СФЕРАМА ПОЛИТИЧКОГ И ЈАВНОГ ЖИВОТА, БИЋЕ ДРУГОГ КРУГА ПРЕДСЕДНИЧКИХ ИЗБОРА – ЗА ПОЧЕТАК. УКОЛИКО ИЗОСТАНЕ, НЕШТО ОЗБИЉНО НИЈЕ У РЕДУ СА ЕЛЕМЕНТАРНИМ МОРАЛОМ, ОСЕЋАЈЕМ ЗА ПРАВДУ И ПОШТЕЊЕМ У ЗЕМЉИ СРБИЈИ

Мање од двије седмице дијеле Србију од првог круга предсједничких избора. Хоће ли бити другог? Пресјек стања изгледа отприлике овако.

Под један. Премијер и предсједнички кандидат Александар Вучић рачуна на више од два милиона и двјеста хиљада гласова које су напредњаци и социјалисти освојили на парламентарним изборима 2016. На другој страни, демократски и сви остали претеденти на положај предсједника Србије заједно дијеле милион и по гласова добијених прошле године.

Два. Већа излазност од лањске није реална. У овом контексту, кандидатура Љубише Белог Прелетачевића и читава та редикулизација политичког живота служе само за цементирање апатије и прерасподјелу гласова у опозицији. Конкретно – као изговор да се, прије свега, не подржи Саша Јанковић, али и Вук Јеремић, једина два релевантна Вучићева противкандидата. Читав овај случај није ни мало мрзак режиму. Напротив.

Три. Цјелокупна државна упрегнута је у премијерову кампању: Вучић отвара стадионе и творнице, прима га њемачка канцеларка Ангела Меркел, спрема се изгледа и у Русију код Владимира Путина... За то вријеме, Јанковић, Јеремић и већи број осталих кандидата мора савладавати читав низ препрека и подметања како би се било гдје могли обратити грађанима и, практично у некој врсти полуилегале, изнијети своје ставове.

Четири. Тројке активиста Српске напредне странке утјерују страх пописујући на кућним праговима „сигурне гласаче“, а по јавним предузећима и службама расписују се квоте за „капиларне гласове“ као увјет напредовања или задржавања радног мјеста. Ту су и ефекти масовности и опће мобилизације изазвани караванима аутобуса са Вучићевим присталицама, те сви замисливи облици напредњачког присуства у јавности. Насупрот свему овоме, подршка Јанковићу и Јеремићу скупо се плаћа како сатанизирањем и черечењем у таблоидним машинама за мљевање живог људског меса, тако и крајње озбиљним и успешним осујећивањем професионалних каријера.

Пет. Вучић располаже готово сваком секундом информативног садржаја на телевизијама и готово сваким центиметром простора у новинама. До просјечног бирачког тијела – поготово у унутрашњости након великог помора локалних медија – допире само оно што им режим сервира. Када је ријеч о равноправаној кампањи, Интернет и друштвене мреже нису, нити могу бити озбиљна алтернатива. Међутим, Јанковић и Јеремић једноставно су осуђени на њих – у медијима са националним покривеношћу има их тек толико да ови засјене простоту. Слично је и са осталим предсједничким кандидатима: њихово заступљеност зависи искључиво од Вучићеве рачунице и комбинаторике колико му могу бити корисни. А да се и не помишља на дебате и озбиљну размјену аргумента предсједничких кандидата, свједочи и суспензија рада Скупштине током трајања избора.

Шест. Анкете јавног мијења показју да Вучић ужива повјерење више од педесет посто бирача и да, како ствари стоје, побјеђује у првом изборном кругу. Но, другачији резултати испитивања расположења грађана заиста би представљали истинско чудо у атмосфери притисака, застрашивања и потпуне премијерове доминације у свим сферама политичког и јавног живота.

На крају, када се испод свега подвуче црта, јасан је резултат ове изборне једнацбе – другог круга ће бити. У супротном, нешто озбиљно није у реду у земљи Србији са елементарним моралом, осјећајем за правду и поштењем.

(Време)